

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **JUDr. V. K.**, advokát, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní 16, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Praha 1, Školská 12, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2007, č. j. 10 Ca 122/2007 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím odvolacího senátu žalované ze dne 8. 6. 2006, č. j. K 46/04, bylo zrušeno kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 19. 10. 2005, sp. zn. K-46/04, a současně bylo při nezměněném výroku o vině žalobci uloženo kárné opatření - napomenutí. Žalobci byla dále stanovena povinnost nahradit žalované náklady kárného řízení ve výši 3000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 8. 2007, č. j. 10 Ca 122/2007 - 47, odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek. V odůvodnění soud konstatoval, že ačkoliv žalobce v žalobě uvedl, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno již dne 27. 12. 2006, kdy žalobce toto rozhodnutí osobně převzal, což potvrzuje poštovní razítko s datem 27. 12. 2006 a ručně vypsané datum s vlastnoručním podpisem žalobce. Městský soud v

Praze zdůraznil, že žalobu bylo možné podat 2. 2007, lhůta k podání žaloby tedy nebyla dodržena. Městský soud v Praze proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako opožděnou odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že žalobu u Nejvyššího správního soudu podal včas. Soudní řád správní je předpisem procesněprávním, tudíž je podle stěžovatele lhůta zachována, je-li podání předáno na soud ještě následující den po dni rozhodném. Rozhodným dnem bylo doručení rozhodnutí (dne 27. 12. 2006) a žaloba byla u Nejvyššího správního soudu podána faxem dne 28. 12. 2006 a navíc poštou doporučeně ve stejný den. Stěžovatel dále namítal, že podpis na poštovní doručence není jeho podpisem vlastnoručním. V postupu soudu stěžovatel spatřoval porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené správní rozhodnutí a sám rozhodl, že se stěžovatel zprošťuje obvinění, neboť nebylo prokázáno, že se nějakého provinění dopustil.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že procesněprávní lhůta je zachována i v případě podání k poštovní přepravě v poslední den lhůty, z toho však nelze dovozovat, že podání došlé faxem den následující po skončení lhůty je včasné, pokud nebylo v poslední den lhůty podáno k poštovní přepravě. Ke zpochybnění podpisu na doručence žalovaná podotkla, že šlo o doručování do sídla advokáta. Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, žalobou napadené správní rozhodnutí mu bylo doručeno dne 27. 12. 2006. Tuto skutečnost potvrzuje rovněž doručenka, která je součástí správního spisu. Také podle údajů z doručovací karty České pošty byla zásilka adresátu doručena dne 27. 12. 2006.

Skutečnost určující počátek lhůty pro podání žaloby, tj. doručení správního rozhodnutí, nastala dne 27. 12. 2006. Zákonná dvouměsíční lhůta počala běžet dne 28. 12. 2006 a skončila v úterý 27. 2. 2007, neboť při počítání lhůty podle měsíců se tento den (27.) svým označením shoduje se dnem doručení správního rozhodnutí (27.), který určil počátek lhůty.

Lhůta pro podání žaloby proti napadenému správnímu rozhodnutí tedy uplynula dne 27. 2. 2007. K zachování lhůty pro podání žaloby bylo třeba, aby nejpozději dne 27. 2. 2007 byla žaloba předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že žaloba stěžovatele byla u Nejvyššího správního soudu podána faxem až dne 28. 2. 2007. Prostřednictvím držitele poštovní licence pak byla žaloba tomuto soudu odeslána až dne 1. 3. 2007 pod č. R060072 na poště X K. V.

Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel žalobu proti rozhodnutí odvolacího orgánu žalované podal opožděně. Městský soud v Praze tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, když tuto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. V postupu a rozhodnutí Městského soudu v Praze tak Nejvyšší správní soud neshledal porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele o včasnosti jeho žaloby, neboť stěžovatel vycházel z chybného výkladu institutu procesní lhůty. Procesní lhůta je taková lhůta, která je zachována i tehdy, pokud před jejím skončením není podání doručeno adresátu (soudu), ale pouze v případě, že bylo před uplynutím lhůty toto podání adresátu (soudu) odesláno, resp. předáno k doručení adresátu (soudu).

Stěžovatel svou žalobu zaslal Nejvyššímu správnímu soudu faxem dne 28. 2. 2007 a poštou dne 1. 3. 2007, obojí tedy učinil až po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby, jejíž zmeškání nelze prominout. Předmětná námitka proto není důvodná.

Blíže nespecifikovanou námitku zpochybňující podpis na doručence prokazující doručení správního rozhodnutí Nejvyšší správní soud považuje za účelovou, neboť sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že mu toto rozhodnutí bylo doručeno dne 27. 12. 2007. Z obsahu doručanky a z doručovací karty České pošty přitom vyplývá, že zásilku převzal adresát V. K.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2007, č. j. 10 Ca 122/2007 - 47, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Návrhem na zrušení napadeného správního rozhodnutí a zproštění stěžovatele obvinění se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť v řízení o kasační stížnosti není oprávněn kasírovat správní rozhodnutí, ani rozhodovat o zproštění obvinění.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá. Žalovaná by takové právo měla, sama ostatně Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby jí přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech vynaložených na právní zastoupení. Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem soudu Ústavního připomíná, že pokud v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, nechá-li se v takovém řízení zastoupit. Jak konstatoval již Vrchní soud v Praze v usnesení č. j. 6 A 7/99 - 39, ze dne 14. 6. 1999, jež bylo potvrzeno i usnesením Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 437/99, ze dne 29. 5. 2000, důvod hodný zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat i ve skutečnosti, že žalovaný je významným ústředním orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí na soudě je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven. Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci (zde stěžovateli), aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23). Česká advokátní komora je nepochybně, jak plyne ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, orgánem veřejné správy, který na svěřeném úseku vykonává samosprávnou mocí svěřené veřejné funkce. Jde o právnickou osobou, která má zákonem předvídaným způsobem ustavené orgány, které ji reprezentují navenek (srov. § 40 a násl. zákona o advokacii), ve vztahu k předmětu řízení před Nejvyšším správním soudem pak disponuje dokonce specializovaným orgánem, který se otázkám kárné odpovědnosti věnuje (§ 47 ve spojení s § 33 odst. 1 zákona o advokacii). Předmět řízení se tedy týká vlastního výkonu pravomocí žalované jako samosprávné korporace, k němuž sama žalovaná ustavuje své specializované orgány. Náklady právního zastoupení žalované proto s ohledem na výše citovanou judikaturu nelze považovat za účelně vynaložený náklad. Mimo nákladů právního zastoupení pak Nejvyšší správní soud neshledal žádné náklady, které by významně přesáhly náklady běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu